

Irena Ričlová Lachoutová

Bělásek

NEOBYČEJNÝ
SVĚT MOTÝLŮ

bambóok®

Irena Ričlová Lachoutová

Bělásek

NEOBYČEJNÝ
SVĚT MOTÝLŮ

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Irena Ričlová Lachoutová

BĚLÁSEK

Neobyčejný svět motýlů

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8387. publikaci

Ilustrace Irena Ričlová Lachoutová

Redakce textu Lucie Švecová

Korektury Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 160

Vydání 1., 2022

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2022

Cover Illustration © Irena Ričlová Lachoutová, 2022

ISBN 978-80-271-4724-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-3378-9 (print)

Obsah

Kapitola první	7
Kapitola nepovedená	12
Kapitola blátivá	17
Kapitola popálená	22
Kapitola macatá	29
Kapitola moudrá	34
Kapitola lepkavá	39
Kapitola barevná	44
Kapitola chlupatá	49
Kapitola ušitá	54
Kapitola nenápadná	59
Kapitola rozsvícená	65
Kapitola mihotavá	71
Kapitola hádavá	76
Kapitola postavená	80
Kapitola měsíční	85

Kapitola mokr	88
Kapitola polekan	94
Kapitola pruhovan	100
Kapitola zmokl	105
Kapitola růžkat	111
Kapitola padací	116
Kapitola uběhan	121
Kapitola smutn	125
Kapitola černočern	128
Kapitola pištící	133
Kapitola vesel	138
Kapitola ospal	142
Kapitola studen	145
Kapitola poslední	152

Kapitola první

Byl teplý jarní den. Slunce od časného jitra prohřívalo stráň bývalé vinice a na trnkové větvi prozpěvoval kos. Dole pod kopcem, kde se ještě před polednem držely poslední krůpěje rosy, poletovala pestřenka a ochutnávala nektar z voňavých květů.

Z nedaleké vesnice zaznělo odbíjení kostelních hodin. Pod trnkovým keřem se pohnula motýlí kukla, přilepená na suchém stonku. Praskla přesně v pravé poledne.

Pestřenka přilétla blíž a zvědavě si prohlížela, co to vyklouzlo z otevřené kukly. Motýl to nebyl. Hlavu to mělo kulatou, tělíčko titěrné, o zadečku ani nemluvě a jen čtyři nohy. Nemělo to tykadla, sosák ani křídla. Nevypadalo to jako žádný hmyz, který kdy pestřenka viděla. Když to spadlo na zem, zavládlo ticho. Kos přestal zpívat.

„Schovej se!“ zavolala pestřenka a uletěla.

Jenomže než se to podivné, potlučené a bolavé stvoření stačilo vzpamatovat, ocitlo se pevně chycené ve žlutém zobáku černého ptáka. Kos mávl křídly a vznesl se. Neletěl dlouho. Měl namířeno k nedalekému hnízdu, kde společně se svou ptačí paní krmil čtyři hladová ptáčata.

„Co to je?“ ptala se kosice a nedůvěřivě si prohlížela, co kos ptácatům přinesl v zobáku.

„Jídlo,“ odpověděl kos a položil svůj úlovek na okraj hnízda.

„Tohle že je jídlo? Vypadá nějak divně.“

„Nesmíš být taková vybíravá.“

„Nejsem vybíravá, jen opatrná. Nic takového jsem nikdy neviděla. Co když je to jedovaté nebo zkažené?“

„Co jsi zač?“ zeptal se kos svého úlovku.

„Já vlastně ani nevím,“ zazněla zkroušená odpověď.

„Měl ze mě být motýl, bělásek řeřichový, abych byl přesný, ale něco se muselo pokazit.“

„Motýl to není,“ kroutila hlavou ptačí paní.

„Není, ale sníst by se to určitě dalo,“ nevzdával to kos.

„Ze všeho nejvíc to připomíná člověka,“ pověděla kosice.

„Lidé tak maličcí přece nejsou,“ nesouhlasil kos, „spolknu to a uvidíme.“

„Nic nepolykej!“ zavelela přísně paní kosová. „Nemůžeš sníst něco, co vypadá skoro jako malý Petřík Růžička, který nám každou zimu sype do krmítka zobání! Vrať to, kdes to našel, a koukej chytit něco pořádného!“

Kos mávl křídly a udělal, co si jeho paní přála. Zaletěl se svým úlovkem tam, kde ho prve našel. „Jsi volný,“ pověděl a letěl si po svém.

Malinkatý človíček se celý zamotal do jitrocelového listu, jako kdyby se znovu zakuklil. Chtěl být běláskem řeřichovým, ničím jiným! Doufal, že až se příští ráno probudí, bude z něho motýl.

Kapitola nepovedená

„Podívejte, co to tady leží,“ prohlížela si zvědavě spícího človíčka jedna ruměnice.

„Leží a spí,“ pokyvovala tykadly druhá. „Ale co je zač, netuším.“

„Je dobře, že spí,“ rozumovala třetí, „možná je nebezpečný.“

V tom okamžiku se človíček probudil a po vydatném spánku zeširoka zívł. Ruměnice se lekly veliké rozervěné pusy a utekly tak rychle, že si právě probuzený ani nevšiml, že měl společnost.

„Jak tak na sebe koukám, stále nejsem motýl,“ prohlížel si človíček zklamaně své ruce.

Kousek vedle něj se zavrtěla motýlí kukla. Byla přesně taková jako ta jeho. Jen dosud byla plná. Netrvalo dlouho a na svět se z ní vysoukal motýl. Jeho křídla byla zatím maličká, mokrá a pomuchlaná. Do ladnosti a krásy měla ještě daleko.

Motýl si protáhl sosák, ujistil se, že má kolem sebe dostatek místa, a zavěšený na prázdné kukle začal svá křídla rovnat. Vypadalo to, jako když pouťový prodavač pouští helium do nafukovacího balónku. Zplhlé, nevzhledné nic se proměnilo v nádheru schopnou letu. Ještě chvíli motýl poseděl s křídly semknutými k sobě a pak přelétl blíže k človíčkovi.

„Dobré jitro,“ pozdravil človíček okouzleně, „ty jsi samička běláška řeřichového, vid?“

„Ano,“ odpověděla, „a ty jsi sameček téhož druhu.“

Človíček si sám sebe smutně prohlédl. „Jak jsi to poznala?“

„Barvy tě prozradily. Bílá, zelená, oranžová a trocha černé. Jen škoda, že jsi takový, takový...“

„... nepovedený,“ dokončil větu človíček.

„Možná tvá kukla v zimě přemrzla nebo se nějak jinak poškodila, že jsi po vylíhnutí takový, takový...“

„... nepovedený,“ dokončil znovu človíček.

„Mám hrozitánský hlad,“ pověděla motýlí samička, „letím si najít květ plný lahodného nektaru. Jestli chceš, poleť se mnou.“

„Rád bych letěl, tuze rád, ale nejde to,“ chytil se človíček za vestu. „To nejsou křídla, jen oblečení. Budeš muset letět sama.“

Motýlí samička tedy odlétla. Človíček se za ní chvíli díval. Byla už daleko, ale stále viděl barvu jejích křídel. Brzy se k ní přidal i sameček běláška řeřichového. Byl to povedený sameček. Měl křídla, aby s ní mohl létat, měl sosák, aby s ní mohl sát lahodný nektar z voňavých květů...

Človíčkovi bylo v tu chvíli tuze smutno. Připadal si sám a opuštěný. Nebe se zatáhlo, začalo pršet. Velké dešťové kapky zahnalý človíčka pod trnkový keř, kde si našel úkryt ve spadáných větvích.

